

DE RE MILITARI CIV

Брой 104

DE RE MILITARI

Журнал за конфликтите в Леванта и Магреб

Автори: Руслан Трад, Александър Стоянов, Венцислав Божев

Място на издаване: София, България

Дата на издаване: 3.11.2018

Сайт на авторите:

www.ruslantrad.com, www.historyofwars.net

Сайт на журнала:

www.remilitari.wordpress.com

Facebook страници:

<https://www.facebook.com/hystoryofwars>

<https://www.facebook.com/intidar.blog.and.news>

<https://www.facebook.com/deremilitari>

Контакти:

ruslantrad@gmail.com

klubvoennaistoria@gmail.com

v.bozhev90@gmail.com

За заявки за изготвяне на детайлни карти: klubvoennaistoria@gmail.com

ISSN 2367-9476

АВТОРИТЕ

РУСЛАН ТРАД

Журналист на свободна практика с фокус върху Близък изток и Северна Африка. Създател на първия български блог за Близък изток, Intidar, както и на организацията Форум за арабска култура. Водил е лекции за политически движения и процеси в Близкия изток в аудитории на Софийски университет, Нов български университет, Червената къща и Дипломатически институт към МВнР. Пътува често в Близкия изток, като публикува репортажи от Ливан, Югоизточна Турция, Тунис, Ирак и Сирия, а през 2014 заснема филм в Иракски Кюрдистан на фронтовите линии с „Ислямска държава“.

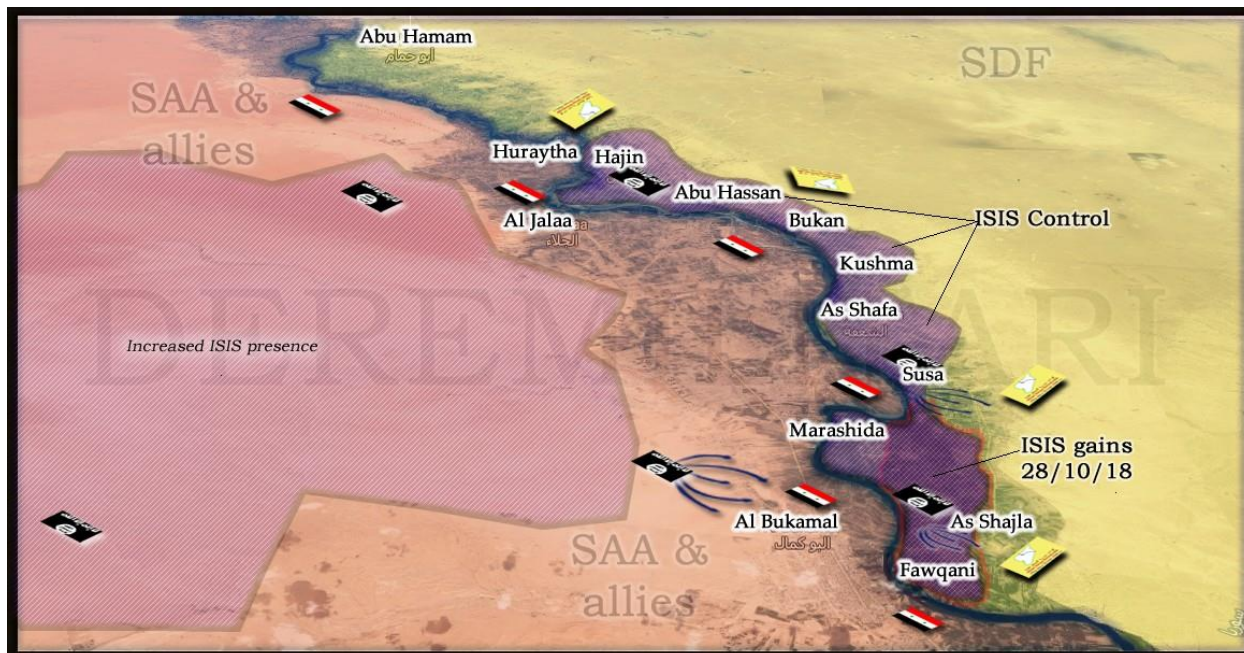
АЛЕКСАНДЪР СТОЯНОВ

Историк и журналист, доктор, а преди това и *magister cum laude* от Лайденския университет в Нидерландия. Отговорен редактор и създател на списание “Военна История” и съосновател на “Клуб Военна История”. Автор на множество публикации, посветени на различни проблеми от военната и политическата история на Европа и Близкия Изток. Автор на единствените подробни карти на български език, проследяващи конфликтите в Сирия, Ирак, Либия, Йемен, Нигерия, Афганистан и Сомалия.

ВЕНЦИСЛАВ БОЖЕВ

Политолог и експерт в областта на международните отношения с богат опит в анализа на европейските политически процеси, както и на динамиката на отношенията в Близкия изток и постсъветското пространство. Автор на множество материали и академични текстове по въпросната тематика. Участник в международни изследователски проекти и теренни проучвания в Близкия изток.

ОФАНЗИВАТА В ХАДЖИН БУКСУВА

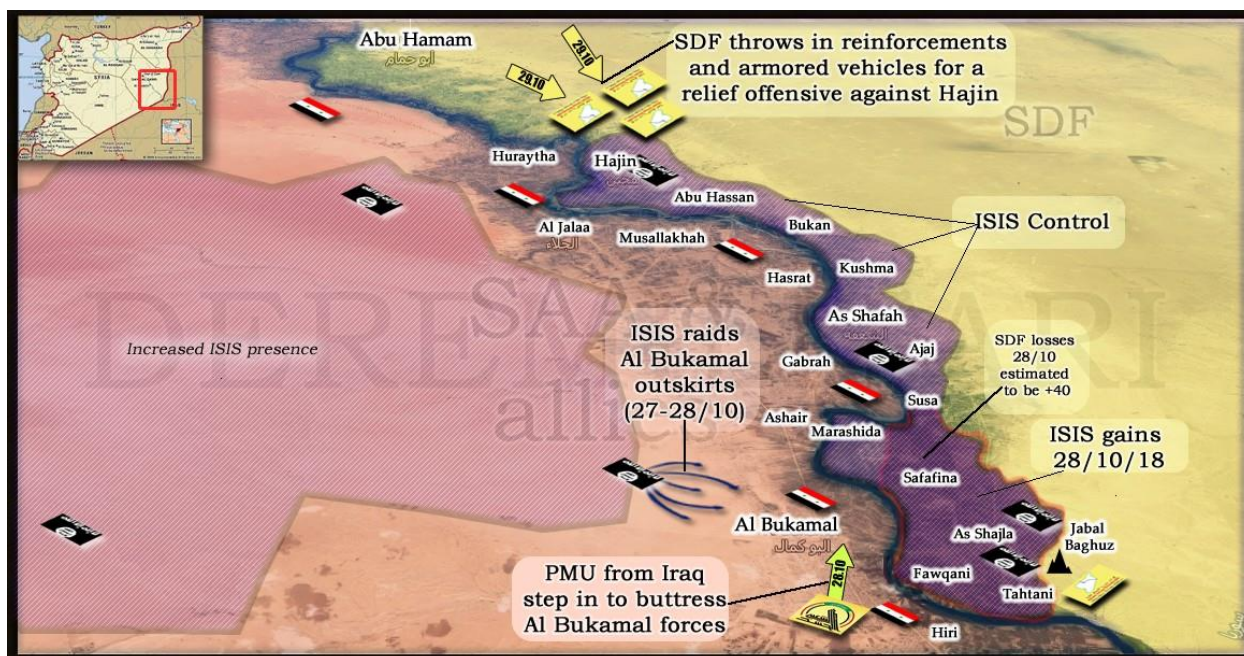
Краят на месец октомври донесе сериозни изненади за Сирийските демократични сили (СДС) и всички те се оказаха неприятни. В северните части на Сирия, САЩ оказаха натиск върху СДС и курдите бяха принудени да допуснат Турция и нейните сили да патрулират редом с американците по улиците на Манбидж. За никого не е тайна, че градът и околностите му влизат в сферата на интерес на Анкара, която разглежда всякакво курдско присъствие западно от р. Ефрат за нежелано. По-сериозните проблеми се случиха на югоизток.

След като в началото на есента СДС обявиха третия етап от своята офанзива срещу Ислямска държава в провинция Дейр ез Зор, нещата бързо взеха неблагоприятна за подкрепяните от САЩ милиции посока.

По средното течение на р. Ефрат, Ислямска държава се окопа в своите последни фактически територии, съсредоточавайки голям брой (вероятно ок. 2000 души) бойци за последен отпор срещу настъпващите курди. Борбата се води не само за контрола над селищата, но и за владението на богатите петролни полета, от които и СДС и ИД се надяват да се снабдяват, за да попълнят военната си хазна.

За САЩ ликвидирането на Хаджинския анклав на ИД е от първостепенно значение, както с оглед тяхната операция Inherent resolve, така и от гледна точка ограничаване на влиянието на Иран и про-иранските милиции в сектора.

В навечерието на офанзивата, Ислямска държава предприе редица стъпки за консолидиране на своите застрашени позиции. Най-главната бе преформатирането на административната структура на ИД по поречието на р. Ефрат, като за целта съществуващите по-големи сегменти (уалияти), бяха преструктурирани в по-малки, локални звена, които да позволят по-добър директен контрол над територията и гъвкавост при решаване на тактически задачи. Изглежда, ходът е сработил.

Още от самото начало, СДС се показаха неспособни да установят контрол над ключовите селища, които бяха зададени като приоритетни цели на офанзивата. Завземането на няколко по-малки населени места не можа да компенсират липсата на решителен прогрес. Нещо повече, бойците на ИД проведоха няколко контраофанзиви с локален характер, които възстановиха контрола на джихадистите над част от загубените селища.

Играта на котка и мишка в пясъците достигна своята кулминация в последната седмица. След като в няколко последователни дни силите на СДС изпаднаха в тактически амок, частите на ИД взеха инициативата и проведеха светкавична офанзива в посока границата с Ирак. Офанзивата доказа на практика защо Ислямска държава са най-опасния противник за всички локални фракции.

Без да се хвали ИД по какъвто и да е начин, е редно да отбележим, че офанзивата от 27-29 октомври беше изпълнена като по учебник. Стратезите на ИД бяха планирали атаките си в прецизна координация с локалните климатични изменения. Възможността за точна прогноза на времето позволи на ИД да проведе офанзивата си в синхрон с развихрила се пясъчна буря, която неутрализира авиацията на САЩ и съюзниците им. Самите СДС се показаха недостатъчно добре подготвени за воденето на боеве в затруднена видимост и тежки климатични условия. Ислямска държава изпълни атаката по добре изпитаната си тактика от битката за Мосул – първа ударна вълна от атентатори-самоубийци, последвана от артилерийски обстрел (най-вече РПГ-та на този етап и ограничено ползване на монтирана на джипове малокалибрена артилерия), последвани от атака на пехотните части, съставени основно от ветерани от сирийските кампании, сред които има и голям брой чуждестранни бойци.

Резултатът от офанзивата на ИД е изключително опасен за позициите на СДС и съюзниците им от САЩ. В случай, че ИД успеят да достигнат иракската граница, те ще дадат повод на про-иранските милиции Хашд ал Шаби да навлязат в Сирия и да окупира територии, които да попаднат в сферата на контрол на правителството на Асад.

Същевременно допълнително ще се ограничи влиянието на САЩ в този ключов за Вашингтон сектор. Веднъж влезли, ХаШ няма да спазва договорката между СДС и Асад за делене на сферите на влияние северно и южно от р. Ефрат. Това ще създаде опасен прецедент, който може да послужи за дестабилизиране на целия район.

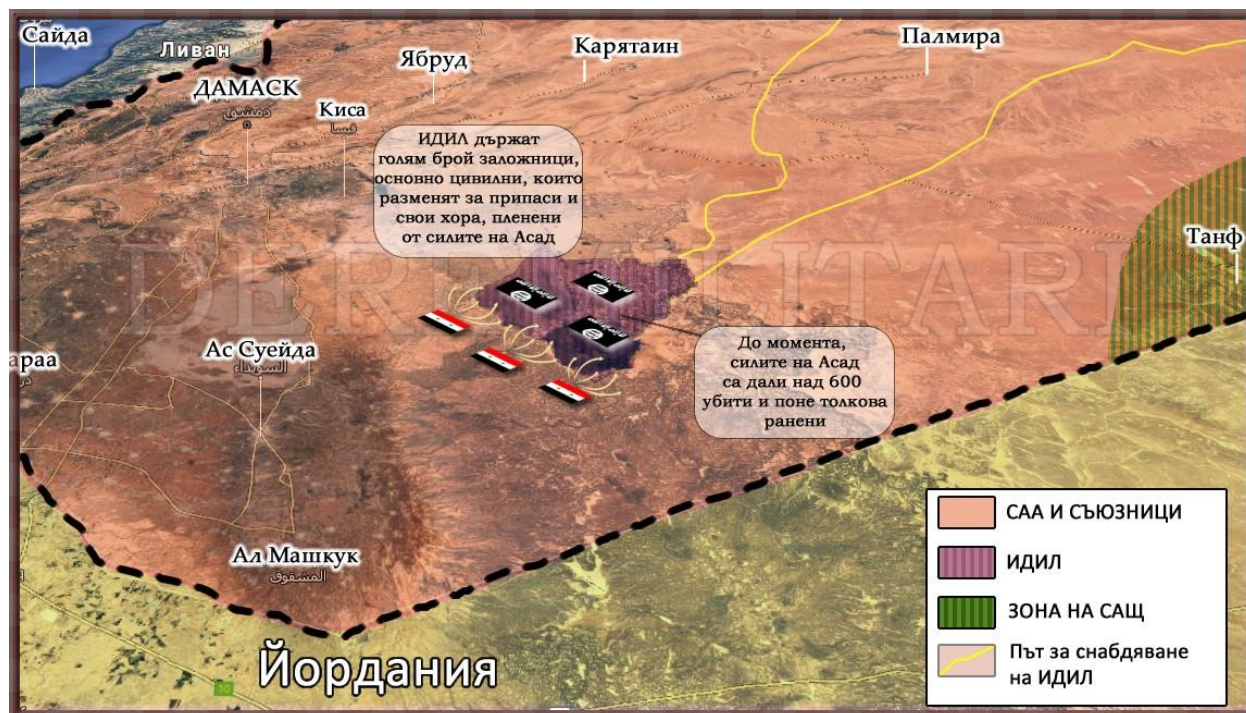
За да предотвратят подобен развой, СДС прехвърлиха свежи части и бронирана техника от Хасаке към Хаджин. Идеята е ИД да бъдат ударен и от север, като едновременно се заплаши главният им град в района и се окаже натиск, който да улесни положението на ограничените кюрдски сили в зоната между Букамал и иракската граница. СДС вече понесоха значителни загуби – ок. 80 души за по-малко от 24 часа, което е и едно от най-сериозните им поражения в последните две години. В този контекст, всякаква подкрепа и намаляване на натиска на ИД към стратегическите позиции около Джабал Бургуз е добре дошло за изтощените кюрдско-арабски сили.

Същевременно, Ислямска държава предприе поредица от рейдове срещу контролирания от сирийските про-правителствени сили Ал Букамал.

В няколко последователни атаки на 26, 27 и 28 октомври, ИД прегазиха няколко квартала, убиха неколцина правителствени бойци и войни от милициите и заграбиха оръжия и боеприпаси. Натискът им стана толкова сериозен, че иранското командване повика части от Хашд ал Шааби от Ирак, които да подсилят охраната на Букамал.

Междувременно, на 29-ти октомври, местното командване на про-Асад силите обяви, че ще стартира поредна офанзива за прочистване на позиции на ИД от позициите около помпените станции Т2 и Т3 в пустинната зона западно от Букамал. Това е поредната такава офанзива за последната половин година, като след всяка Дамаск обявява зоната за прочистена, след което ИД се завръщат в своите пустинни бази в рамките на около седмица две. Вероятният резултат от новата офанзива няма да е по-различен.

СИЛИТЕ НА АСАД НЕ УСПЯВАТ ДА СЕ СПРАВЯТ С ИСЛЯМСКА ДЪРЖАВА В СУЕЙДА

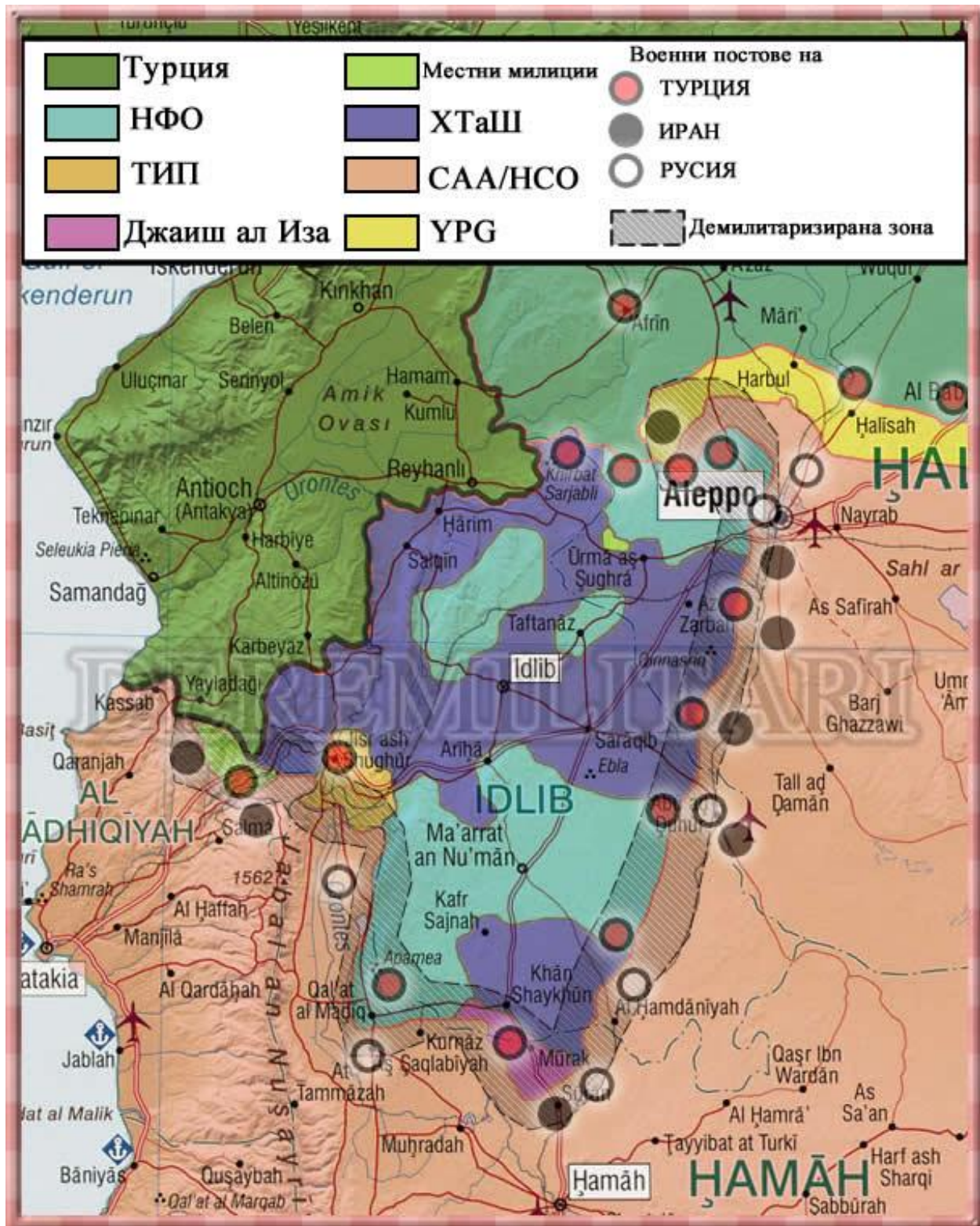

Картата показва разположението на силите във вулканичния район Сафа в провинция Суейда, където силите на Асад се сражават с Ислямска държава. Вече над 80 дни джихадистите успяват да отклонят атаките и дори да извършват контраатаки.

В подкрепа на силите на Асад бяха прехвърлени руски части и бойци на Хизбулла, както и бойци от Ирак. Въпреки това, Сафа продължава да е под контрола на Ислямска държава, където джихадистите държат близо 100 пленници.

Теренът на Сафа е изключително тежък. Пустинния район в съседство и пещерите, които изпълват околността, помагат на ИД да удържа позициите си за сметка на сериозни жертви сред правителствените части. Все още не се знае къде точно са пленниците, но се знае, че има около 1000 бойци на ИД в района.

НАПРЕЖЕНИЕ В ИДЛИБ

Ситуацията в провинция Идлиб е напрегната, въпреки споразумението между Русия и Турция за установяване на буферна зона около провинцията. 15-километровата зона не успява да спре атаките на силите на Асад и за няколко дни бяха обстреляни четири бунтовнически града.

Обстрелът доведе до цивилни жертви. Сблъсъци има спорадично в зоната на сливане между провинциите Идлиб и Алепо. Очаква се да има още сблъсъци и вероятно нарастване на напрежението.

НАРАСТВА НАПРЕЖЕНИЕТО МЕЖДУ САЩ И РУСИЯ ОКОЛО УКРАИНА

Конфликтът в Украйна изчезна от водещите новини, но напрежението остава. Особено е видимо то между американската и руска дипломация.

- САЩ подсилват украинските сили с нови технологии и учения, които Русия смята за провокации. От друга страна, руснаците увеличават влиянието си в Украйна като противовес на НАТО. Фронтите линии в Източна Украйна са отново активни като има ежедневни престрелки между сепаратистите и украинската армия.

Предвид стратегическите цели на Русия, разбираемо е защо Москва вижда действията на НАТО в Прибалтика и Украйна като директна заплаха за интересите ѝ. Русия усеща опасност от евентуално разширяване на Алианса, което би довело до директен достъп до границите ѝ в Украйна – район, традиционно смятан от Кремъл за „заден двор“. Да припомним, че планираният преврат срещу бившия президент Виктор Янукович през февруари 2014, доведе до войната в Донбас като реакция от страна на Русия. Четири години по-късно, няма големи военни операции след мирните преговори в Минск, но продължават сблъсъци и престрелките между позиции на украинската армия и сепаратистите. Хибридната и кибер войната на украинска територия също продължават.

Това че украинската армия получи нови оръжия и технологии от САЩ, показва подновен интерес от страна на Вашингтон. Американската администрация твърди, че иска да помогне на украинците да се справят сами, но това може да доведе до сблъсък с Москва. В момента по цялото протежение на разделителната линия между украинските сили и сепаратистите, се случват инциденти ежедневно. Доклади посочват използване както на малокалибрено оръжие, така и на артилерия. Това напрежение прави дипломатическото решение все още далечно.

НАПРЕЖЕНИЕТО В КАМЕРУН ПРЕДИЗВИКВА ХУМАНИТАРНА КРИЗА

На 22 октомври се проведеха президентски избори в Камерун, които доведоха до победа на Пол Бия. Това е седмият мандат на президента, който изглежда ще управлява още седем години.

- Той обаче се сблъсква с редица проблеми. Няколко сепаратистки групи са активни в района на Камерун и желаят създаването на независима държава в англоговорящата част на страната. Сблъсъците между френскоговорящото мнозинство и англоговорящото малцинство се увеличават.

Повечето от сепаратистките атаки са ориентирани срещу силите за сигурност, но цивилни, училища и държавни компании също стават цел. Силите за сигурност реагират остро и безразсъдно, създавайки допълнителни предпоставки за много по-мощен бунт.

В момента има хуманитарна криза в англофонската част на страната, като около 300 000 души са разселени, а жертвите са над 600. Приблизително 30 000 камерунци са напуснали страната като бежанци в Нигерия.

Провеждането на последните избори се случи в една силно напрегната атмосфера. Опонентите на Бия призоваха за протести и организиране на нови избори заради обвинения, че има злоупотреби по време на изборния процес. Голям брой от камерунците в западната и северната част на страната не гласуваха, заради проблеми със сигурността.

Бия често е критикуван заради това, че дава предимство на франкофоните, като напълно игнорира исканията на англофоните. Преизбирането му е знак, че едва ли скоро ще има промяна на държавната политика, а хуманитарната криза ще се задълбочи.

Като резултат на колониалната политика в района, в продължение на десетилетия, англофоните в Камерун са обект на репресии и не им се предоставят еднакви права с франкофоните. Днес, след дълги години на търсене на мирен път за решаване на кризата, англофоните се обръщат към сепаратизма и старата идея за независима Амбазония – англоговорящата част на Камерун. Сепаратистките групи обявиха

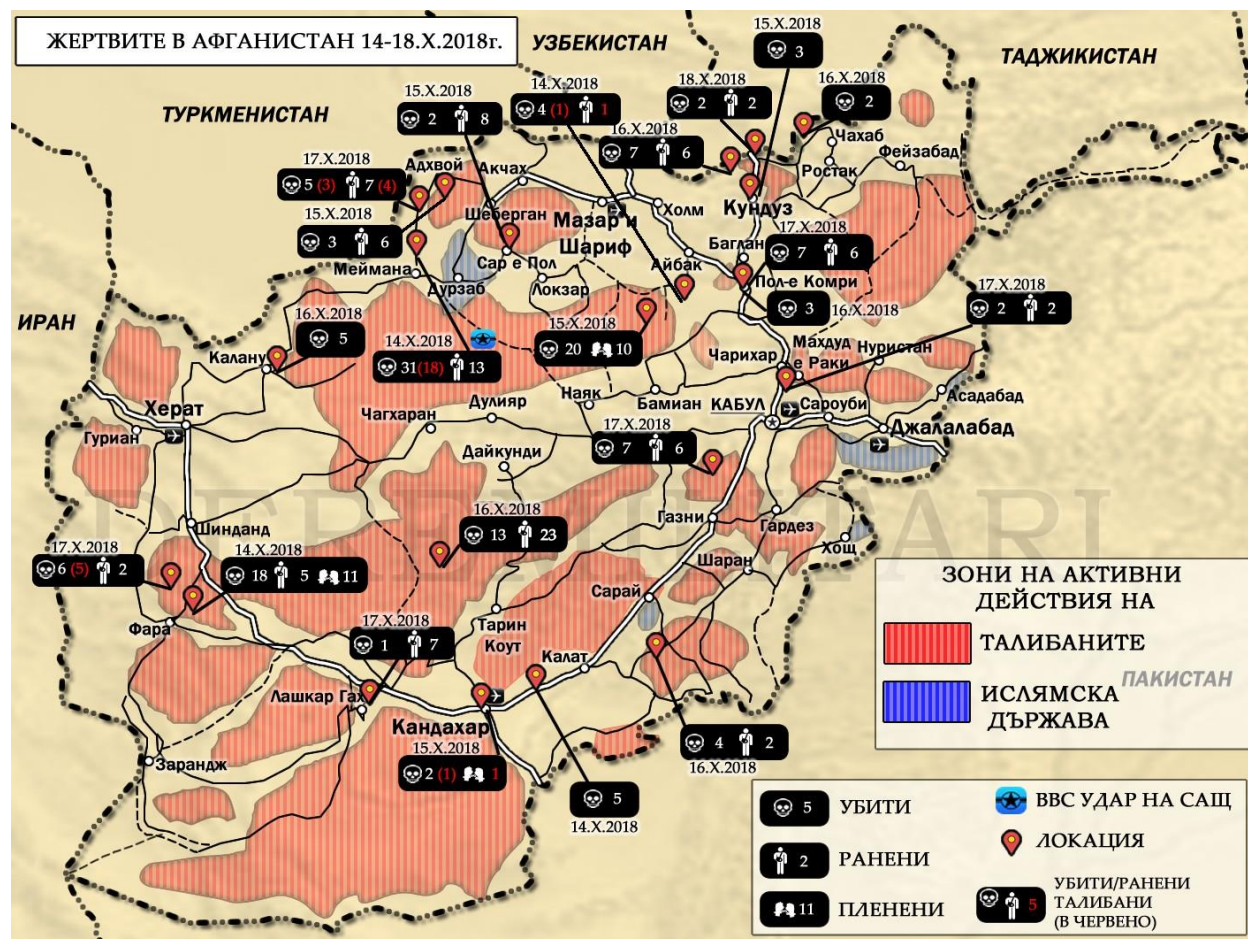
едностранно независимост през есента на 2017, но самите движения са много раздробени. Сред тези организации най-силна е Фронтът за защита на Амбазония с около 1500 бойци.

Въпреки че досега бяха нападани най-вече силите за сигурност, сепаратистите променят тактиката си. Амнести съобщава за около 40 нападнати училища. През септември няколко ученици и техният учител бяха отвлечени в Бафут, Северозападен Камерун. За последната година подобни нападения се увеличават и се разпространяват в Северозападен и Югозападен Камерун. Вече има данни, че сепаратистите разполагат с хангари за производство на малки взривове, с които атакуват полицейски участъци.

Атаките довеждат до отговор на властите. Използвана е прекомерна сила, включително изгаряне на цели селища. Между 29 септември и 3 октомври тази година, Камерун обяви извънредно положение, съпроводено от насилие, арести и грабежи от страна на войници и полиция. Това доведе до разселването на близо 300 000 души.

Западна Африка вече се тресе от няколко кризи, включително от присъствието на Ислямска държава. Още един вътрешен конфликт би задълбочил проблемите със сигурността далеч извън региона.

АФГАНИСТАН: ИЗБОРИТЕ В СТРАНАТА СЕ ПРОВЕДОХА, ВЪПРЕКИ ОПАСНОСТТА ОТ ТАЛИБАНИТЕ

Картата показва последните атаки на талибаните в Афганистан между 14 и 18 октомври. Припомняме, че съвсем наскоро те извършиха една от най-сериозните си атаки, убивайки шефа на полицията в Кандахар.

Заради атаките, парламентарните избори в страната не се проведеха на много места. И талибаните, и Ислямска държава заплашиха, че ще бъдат атакувани изборни секции. Все пак, нямаше регистрирани нападения по време на изборния процес на 27 октомври, като бяха отворени 1100 изборни секции.

Опасността от талибаните се засилва с всяка измината седмица, въпреки мерките на правителството и поддържащите го чуждестранни сили от НАТО. Бойците контролират близо 40% от страната и в момента оспорват още 15%, включително в Хелманд и Кандахар, където има разположени български сили.

БРАЗИЛИЯ СИ ИМА НОВ ПРЕЗИДЕНТ. КАКВО СЛЕДВА?

След като в продължение на близо две десетилетия Бразилия бе управлявана от политици с уклон към лявото, в края на октомври, страната направи рязък завой. Новият президент (който ще встъпи в длъжност в началото на 2019 г.) Жаир Болсонаро, е определян от наблюдатели и анализатори като крайно десен.

Дали наистина Болсонаро е крайно десен обаче не е така лесно да се определи. Макар в много от изказванията му да се прокрадват нотки на расизъм, дискриминация и авторитаризъм, Болсонаро не може да бъде определян като по-десен от своя кумир Доналд Тръмп. Всъщност, новият бразилски държавен глава спечели властта в страната именно на базата на същите обещания и изявления, с които Тръмп се издигна до Белия дом. В този смисъл е по-добре да се говори за него като един десен популист, отколкото за крайно-десен радикал. Най-общо казано, Болсонаро каза на бразилците това, което те искаха да чуят и спечели.

Ситуацията в страната преди изборите бе крайно незавидна. Ръстът на престъпността е огромен – всеки ден в Бразилия умират по 175 души в следствие на престъпната дейност, а регистрираните случаи на домашно насилие (отново на ден) са над 600. За една година, в Бразилия умират по над 63 000 души, а от 2008 година до сега, в страната са загинали повече хора, отколкото в гражданската война в Сирия.

Бразилия е обхваната повсеместно от действия на разнообразни групи и картели, които фактически контролират някои от най-големите градове. Властите са постоянно обвинявани както в корупция, така и в нежелание да разрешат голяма част от регистрираните случаи на организирана и битова престъпност. В тази ситуация, появата на „месия“, който обещава ефективна и безкомпромисна разправа с престъпниците, лесно спечели симпатиите на бразилците.

Подобно на своя колега Обрадор в Мексико, Болсонаро също така и не каза какви точно са мерките, които смята да предприеме срещу

основните престъпни структури в страната (в случая с Бразилия това е картела FCC).

Ситуацията бе замазана от гръмките обещания, че полицията ще получи карт бланш да избива престъпниците – обещание, с което Чавес дойде на власт във Венесуела през 1998 г. Очевидно тази програма е вдъхновена и от по-твърдите действия, които властите в Колумбия и Мексико предприеха срещу картелите след 2001 година, но резултатите от политиката „първо стрелям, после задавам въпроси“ са по-скоро съмнителни.

Тепърва ще се види коя от двете стратегии – пътят на помирението с Картелите, предложен от Обрадор или тяхното изстребление, на което залага Болсонаро, ще е по-ефективен. В най-реалистичния вариант, вероятно и двата ще се провалят. Причината за това е, че демагозите, било то леви или десни, умеят да казват нещата, които хората искат да чуят, но рядко разполагат с капацитета или знанието за това как на практика да реализират поставените цели и обещания.

Очакват се изненади и във външнополитическа перспектива. Дилма Русев и Луиш Лула, които подкрепяха участието на Бразилия в BRICS, често опонираха на САЩ по отношение на политическите и икономически инициативи на Вашингтон в Южна Америка. Болсонаро обещава да действа като най-верен поддръжник на Тръмп в Западното полукълбо. Той вече прегърна реториката за евентуална военна намеса във Венесуела и обеща да задълбочи икономическите връзки със САЩ за сметка на ограничаване на търговията с Китай.

При Болсонаро Бразилия може да се превърне във втората южноамериканска страна след Колумбия, която да стане тясно асоциирана с НАТО чрез спогодби за взаимопомощ в сферата на сигурността. Същевременно, новоизбраният президент намекна за въвеждане на определени протекционистки политики, които могат да внесат напрежение между Бразилия и нейните съседи.

Сами по себе си, популистките лозунги на Болсонаро не са достатъчни за да бъде заклеймен като крайно десен политик. От друга страна, ако

новият президент успее да изпълни дори и частично вътрешнополитическите си обещания, това ще циментира позицията му начело на най-голямата държава в Южна Америка и да се оглежда за възможен втори мандат.

От външнополитическа гледна точка, асоциирането на Бразилия с про-американска политика за сметка на досегашното взаимодействие с Русия или Китай, не може да се разглежда нито като позитивно, нито като негативно.

Бразилия, която сама представлява 40% от населението и горе долу толкова от БВП на Южна Америка, е прекалено голяма, за да може да залитне изцяло в посока Вашингтон, Москва или Пекин.

Въпреки заявките на Болсонаро, политическата и икономическата реалност, с които ще се сблъска след встъпването си в длъжност, несъмнено ще променят много от опорните му точки. Далеч възможно е през 2019 г. Бразилия да води една още по-балансирана политика спрямо САЩ, Русия и Китай, в която лавирането да е далеч по-застъпено в сравнение с явното прегръщане на една или друга страна.

КРАХЪТ НА ЕДНА НАЦИЯ: ВЕНЕСУЕЛА И ГИБЕЛНАТА ПОЛИТИКА НА ЧАВЕС И МАДУРО

През 1970-та година, Венесуела е една от малкото държави в Латинска Америка, която е в икономически възход и е успяла да се размине с налагането на хунта от „ляв“ или „десен“ тип. Държавата добива нефт в огромни количества и благодарение на получените средства поддържа високо ниво на живот за голяма част от населението. Само четиридесет години по-късно, цялата тази картина на просперитет е заменена с тотален крах. Над 2 600 000 души бягат в съседните държави. Инфлацията е трицифрена. Валутата на страната се срива. Държавата вече не поддържа елементарните си социални функции. Армията, правителството и организираната престъпност са практически в състояние на симбиоза¹.

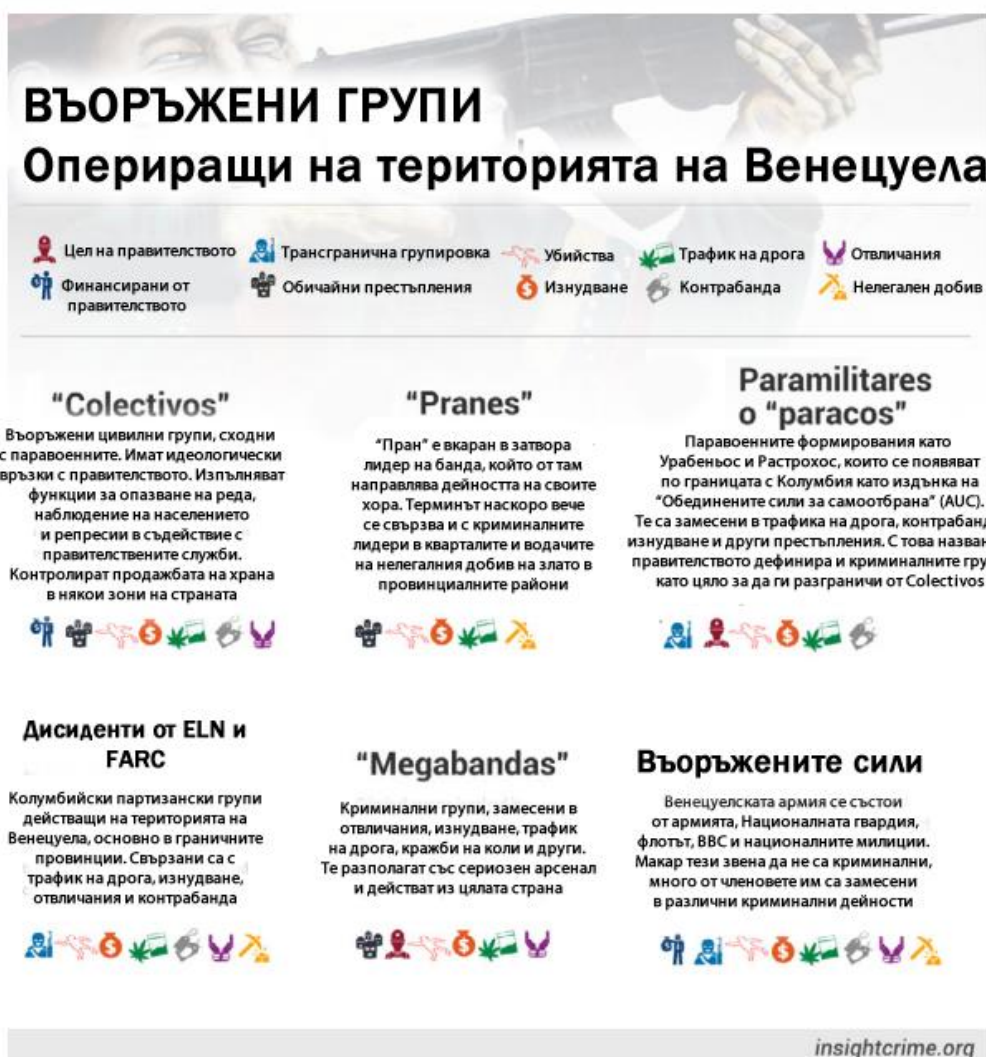
Пътят към сегашното положение започва с идването на власт на Уго Чавес през 1998 г. Популист и демагог, Чавес поема държавата в период на икономическа рецесия, когато Венесуела все още е сред водещите икономики в Латинска Америка, а БВП-то ѝ е по-ниско само от това на Аржентина. От тук на сетне, започва трагедията.

Ръководейки се от нео-марксистка програма, заимствана от обучени в Куба кадри, Чавес поема по пътя на икономическата и социална катастрофа. Опитите за свалянето му само засилват параноята и авторитаризма в страната. Чавес създава паравоенни формирования от верни граждански банди – т.нар. *колективос*, които използва за смазване на протести, контролиране на населението и осигуряване на необходимите резултати по време на различните избори.

След 2004 година, когато цената на петрола се стабилизира, Чавес успява временно да създаде фалшиво усещане за нов икономически подъем във Венесуела, но след Световната финансова криза и последвалото падане на цените на петрола между 2010 и 2014 г., икономическата реалност изплува на повърхността.

¹ <https://www.foreignaffairs.com/articles/south-america/2018-10-15/venezuelas-suicide>

За да компенсира загубата на средства, върхушката прибегва до интегрирането на организираната престъпност във властовите редици. Първоначално трафика на дрога, нелегални мигранти и незаконната търговия с нефт просто се разрешават в замяна на рушвети. В последствие самата държава се намесва в тези и други криминални начинания.

От най-висшите държавни хора се създава т.нар. „Картел на Слънцата“², в който, доказано участват над 100 висши военни и административни лица във Венесуела. Първоначално Чавес привлича в своите схеми само офицерите от Националната милиция. В

² Името идва от звездите (слънца), които висшите офицери от Националната милиция носят на пагоните си.
<https://www.insightcrime.org/investigations/drug-trafficking-venezuelan-regime-cartel-of-the-sun/>

последствие със задълбочаване на кризата и свиването на бюджета и на БВП, политиките се виждат принудени да си купят верността и на другите клонове на Въръжените сили³.

Постоянните обвинения в корупция и участие на държава в престъпна дейност, водят до политическа изолация на страната. Дори Колумбия, люлка на продукцията на кокаин, затяга тона спрямо правителството в Каракас. В тази обстановка, Чавес, а в последствие и Мадуро, се виждат принудени да търсят международно съдействие от държави, които нямат особени съображения по отношение произхода на венесуелския капитал.

Русия и Китай се превръщат в основни външни партньори, като Китай започва да разменя финансова подкрепа за нефт, а Русия осигурява военна техника и киберсигурност на атрактивни цени. Куба, разбира се, продължава да бъде основния външнополитически приятел, като при Мадуро (който е възпитаник на полит-революционната школа в Хавана) Куба фактически започва да управлява външната политика на Венесуела.

Междувременно, от заигравките на властта с престъпния свят се възползват все повече и повече групи.

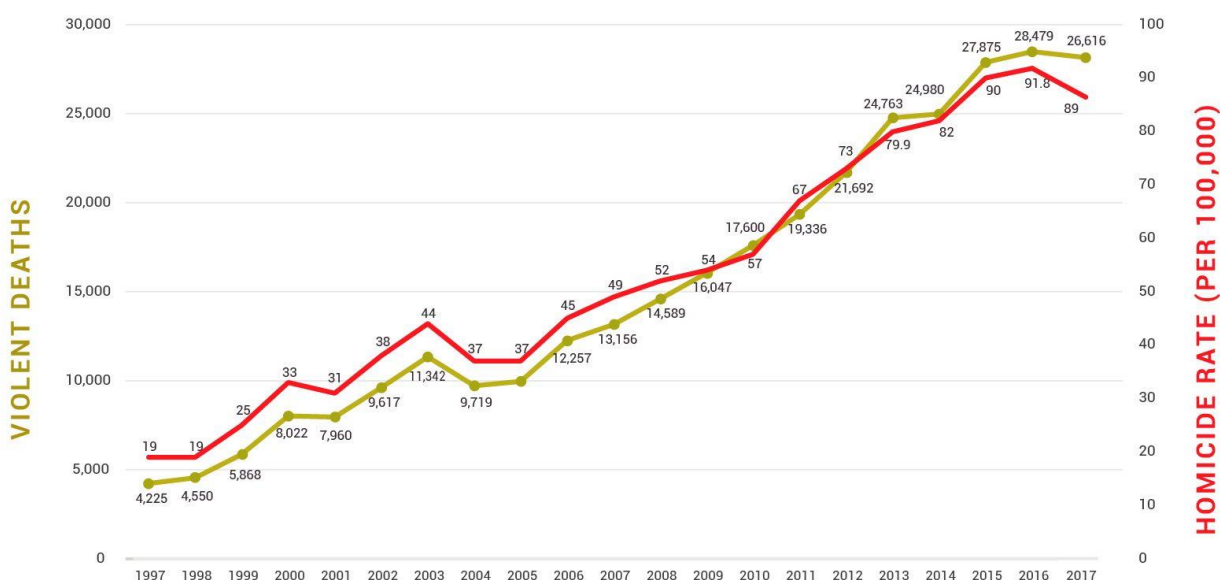
Днес, експерти про сигурността и престъпността определят Венесуела като основен „хъб“ на организираната престъпност в Южна Америка. Различни по произход и структура групировки доминират сивата икономика. Заедно с огромните средства, които политиките ограбват от страната (над 300 млрд. долара за ок. 10 години) , загубата на приходи поради престъпната дейност се оказва основен бич за икономиката на Венесуела.

След като в Колумбия правителството успя да притисне трите основни революционно-мафиотски картела – FARC, ELN и AUC, те прехвърлиха дейността си във Венесуела. В пограничните региони, редом с местните банди съществуват издънки на страховитите колумбийски

³ Според някои данни, БВП е намаляло с 40% - повече дори от БВП на Сирия спрямо стойностите от 2011г.

структури. Често между тях се водят необявени войни, които водят до смъртта на стотици цивилни. Борбата е както за контрола на маршрутите за трафик на дрога, така и за добива на злато в южните райони на страната. Отделно, колумбийците използват джунглите за изграждане на лаборатории за производство на хероин – бизнес, който често е регламентиран с даване на дял за официалните лица от местните власти.

Homicides in Venezuela

Method: The figures are derived by combining official homicide figures (mainly from the investigative police, CICPC) as well as information gathered by six regional observatories. They include official homicide figures, violent deaths under investigation, and those victims classified as "resisting authority." The OVV believes that a death that is the result of the state's use of force should be included as it reflects the level of violence that exists in Venezuela. The government of Venezuela does not publish regular homicide statistics and the figures above are an approximation.

Source: The Venezuelan Observatory of Violence (OVV)

insightcrime.org

Ситуацията е до толкова сериозна, че в определени кръгове в САЩ, Колумбия и Бразилия дори се дискутира необходимостта от въоръжена операция, която да сваля от власт правителството и да въдвори ред във Венесуела.

Подобна външна интервенция е по-скоро ключ към още по-зловещо бъдеще и за щастие към момента възможностите за чуждестранна инвазия във Венесуела са несъществени.

От друга страна няма изгледи и вътре в страната да се появи адекватно политическо движение, което да сплоти населението и да доведе до необходимите реформи.

Със всяка следваща година, правителството все повече затяга репресиите в страната, ликвидира свободата на словото и гражданските свободи като цяло. Системата за обогатяване чрез съчетание от власт и престъпност, еволюира непрекъснато и срастването на мафията и държавата скоро ще достигне до етап, в който няма да може да се унищожи едното, без да бъде разрушено и другото.